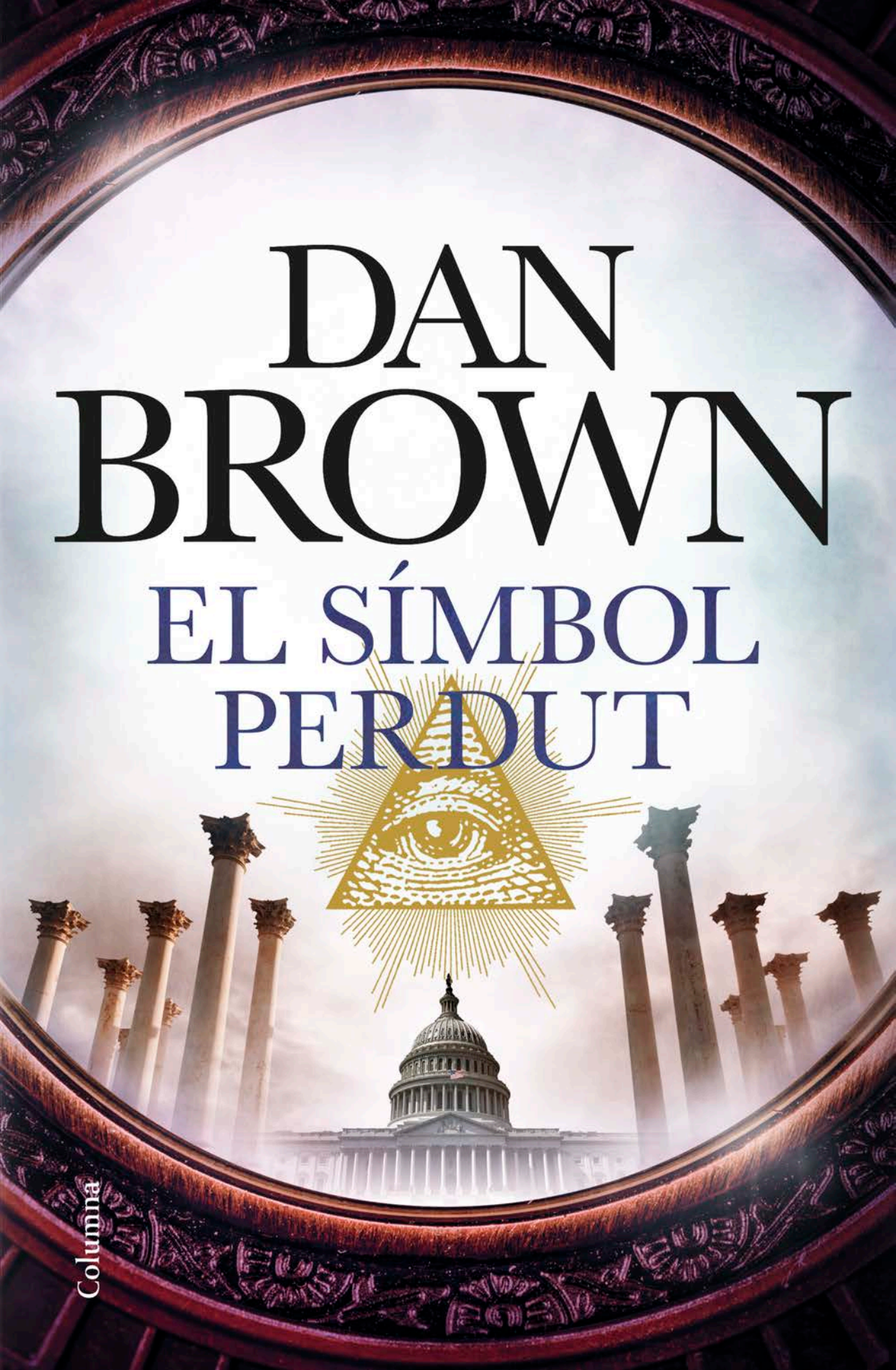

DAN BROWN

EL SÍMBOL PERDUT

DAN BROWN
EL SÍMBOL
PERDUT

Traducció d'Imma Estany

LA PRIMERA EDICIÓ EN CATALÀ D'AQUESTA OBRA
ES VA PUBLICAR A EMPÚRIES L'ANY 2009

COL·LECCIÓ CLÀSSICA

TÍTOL ORIGINAL: THE LOST SYMBOL

PRIMERA EDICIÓ A COLUMNA: AGOST DEL 2017

© DAN BROWN, 2009

TOTS ELS DRETS RESERVATS

© DE LA TRADUCCIÓ: IMMA ESTANY, FRANCESC ROVIRA

I ALBERT TORRESCASANA, 2009

© COLUMNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U., 2017

AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA

ISBN: 978-84-664- 2312-0

DIPÒSIT LEGAL: B. 15.458-2017

FOTOCOMPOSICIÓ: VÍCTOR IGUAL, S.L.

CARRER ARAGÓ, 390 - 08013 BARCELONA

IMPRÈS A: LIMPERGRAF

www.columnaedicions.cat

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

CAPÍTOL 1

L'ASCENSOR OTIS que pujava pel pilar sud de la torre Eiffel era ple a vessar de turistes. Dins de l'ascensor atapeït, un home de negocis auster que duia un vestit ben planxat va abaixar els ulls cap al nen que tenia al costat.

—Estàs blanc, fill. T'havies d'haver quedat a baix.

—Estic bé... —va respondre el nen, esforçant-se per controlar l'ansietat—. Sortiré a la propera planta. «No puc respirar».

L'home es va inclinar cap a ell.

—Em pensava que a hores d'ara ja ho tindries superat, això —i li va fregar la galta afectuosament.

El nen es va sentir avergonyit per haver decebut el seu pare, però amb prou feines hi sentia amb el xiulet que li feien les orelles. «No puc respirar. He de sortir d'aquesta caps!».

L'operari de l'ascensor estava dient alguna cosa tranquil·litadora sobre els pistons articulats de l'aparell i sobre la construcció amb ferro pudelat. A gran distància per sota d'ells, els carrers de París s'estenien en totes direccions.

«Gairebé ja hi som», es va dir el nen, inclinant el coll i mirant amunt, cap a la plataforma de sortida. «Aguanta».

Mentre l'ascensor virava fort cap a la plataforma panoràmica superior, l'estructura es va començar a estrènyer i les enormes bigues es van contraure en un estret túnel vertical.

—Pare, em sembla que no...

De sobte, per sobre d'ells va ressonar tot un seguit de cruixits. Van notar una sotragada, i la caixa es va balancejar pesadament cap a un costat. Uns cables desfilats van començar a fujetejar al

voltant de l'aparell, movent-se com serps. El nen va mirar el seu pare.

—Pare!

Van tancar els ulls durant un segon aterridor.

Llavors el fons va caure.

En Robert Langdon va fer un bot en el suau seient de pell, sobresaltat per aquell somni semiconscent. Era assegut sol dins l'enorme cabina d'un avió de l'empresa, un Falcon 2000 EX que avançava a batzegades entre les turbulències. Al fons, el doble motor Pratt & Whitney brunzia regularment.

—Senyor Langdon? —va crepitar l'intercomunicador que tenia a sobre—. Estem a punt d'aterrar.

En Langdon es va redreçar al seient i va desar les notes de lectura a la bossa de pell. Estava a meitat de la revisió de la simbologia maçònica quan s'havia distret. Sospitava que el somni sobre el seu difunt pare l'havia provocat una invitació inesperada que havia rebut aquell matí del qui havia estat durant molt de temps mentor seu, en Peter Solomon.

«L'altre home que no vull decebre mai».

El filantrop, historiador i científic de cinquanta-vuit anys l'havia tingut sota la seva protecció feia gairebé trenta anys, omplint en molts sentits el buit que havia deixat la mort del pare d'en Langdon. Malgrat la seva influent dinastia familiar i la seva immensa riquesa, en Langdon havia trobat humilitat i escalfor en els dolços ulls grisos d'en Solomon.

A fora de la finestra, el sol s'havia post, però en Langdon encara podia distingir l'esvelta silueta de l'obelisc més gran del món, que s'alçava en l'horitzó com l'agulla d'un antic gnòmon. L'obelisc recobert de marbre, de 168 metres, assenyalava el cor d'aquell país. Per tot el voltant de l'agulla, la meticulosa geometria dels carrers i monuments partia d'aquell centre i s'estenia cap enfora.

Fins i tot des de l'aire, Washington desprenia una força quasi mística.

A en Langdon aquella ciutat el tenia captivat. En aterrar l'avió va sentir emoció per tot el que l'esperava. L'aparell va avançar fins a una terminal privada en algun punt de la vasta extensió de l'aeroport internacional de Dulles i es va aturar.

En Langdon va agafar les seves coses, va donar les gràcies als pilots i va sortir del luxós interior de l'avió, cap a l'escala plegable. L'aire fred del gener li va semblar alliberador.

«Respira, Robert», va pensar, agraint aquells espais ben oberts.

Una capa de boira blanca s'estenia sobre el terra, i en Langdon va tenir la sensació que trepitjava terres pantanoses en baixar a l'asfalt boirós.

—Hola! Hola! —va cridar una cantaire veu britànica des de l'altra banda de l'asfalt—. Professor Langdon?

En aixecar els ulls, va veure una dona de mitjana edat amb una insígnia i una carpeta que corria cap a ell, saludant-lo amb la mà enlaire tota contenta mentre l'home se li atansava. De sota d'un elegant barret de llana li sortien uns cabells rossos i arrissats.

—Benvingut a Washington, senyor!

En Langdon va somriure:

—Gràcies.

—Em dic Pam, del servei de passatgers. —La dona va parlar amb un entusiasme que gairebé resultava inquietant.— Si vol acompanyar-me, senyor, té el cotxe esperant-lo.

En Langdon la va seguir a l'altra banda de la pista, cap a la terminal Signature, que estava envoltada de lluenters avions privats. «Una parada de taxis per a rics i famosos».

—No el voldria molestar, professor —va dir la dona, amb to avergonyit—, però vostè és en Robert Langdon, el que escriu llibres sobre símbols i religió, oi?

En Langdon va dubtar i tot seguit va assentir amb el cap.

—Ja m'ho semblava —va fer, radiant—. El meu grup de lectura va llegir el seu llibre sobre el sagrat femení i l'Església! Quin escàndol tan deliciós va causar! Li agrada posar la guineu a vigilar el galliner!

En Langdon va somriure.

—De fet, la meva intenció no era fer escàndol.

La dona sembla que es va adonar que en Langdon no estava d'humor per discutir sobre la seva obra.

—Em sap greu. No paro de xerrar. Sé que segurament està cansat que el reconeguim... però és culpa nostra. —La dona va fer

un moviment en broma cap a la seva roba.— L'uniforme l'ha de-
latat.

«L'uniforme?». En Langdon va fer una ullada a la seva vesti-
menta. Duia el jersei gris de coll alt habitual, una jaqueta Harris
Tweed, de color caqui, i mocassins clàssics de cordovà... el seu
vestit habitual a les aules, circuits de lectura, fotografies d'autor
i actes socials.

La dona va riure.

—Els jerséis de coll alt que vostè porta estan del tot passats de
moda. Estaria molt més elegant amb corbata!

«Ni pensaments», va pensar en Langdon. «Com un dogal al
coll».

Quan en Langdon estudiava a l'acadèmia Phillips Exeter s'ha-
via de portar corbata sis dies per setmana, i malgrat les romànti-
ques afirmacions del director dient que l'origen de la corbata es
remuntava a la *fascalìa* de seda que portaven els oradors romans
per escalfar-se les cordes vocals, en Langdon sabia que, etimolò-
gicament, *cravat* en realitat derivava d'una cruel banda de merce-
naris «croats» que es posaven mocadors nuats abans d'entrar en
batalla. Actualment, aquella antiga peça de vestir de guerra enca-
ra la portaven els moderns guerrers d'oficina per tal d'intimidat
els seus enemics en les batalles diàries a la sala de juntes.

—Gràcies pel consell —va dir en Langdon amb una rialla
ofegada—. Em plantejaré dur corbata en el futur.

Afortunadament, un home d'aspecte professional amb vestit
fosc va sortir d'un impecable Lincoln Town Car aparcat a prop
de la terminal i va aixecar el dit.

—El senyor Langdon? Sóc en Charles, amb la Beltway Li-
mousine. —Va obrir la porta del passatger.— Bona tarda, se-
nyor. Benvingut a Washington.

En Langdon va donar una propina a la Pam per la seva hos-
pitalitat i tot seguit va pujar al luxós interior del Town Car. El
conductor li va indicar els botons de la temperatura, l'ampolla
d'aigua i la panera amb magdalenes calentes. Uns quants segons
després, en Langdon s'endinsava ràpidament per una carretera
d'accés privat. «Així que és d'aquesta manera com viu l'altra
meitat».

El conductor, després d'encarar el cotxe cap a Windsock Drive, va consultar el full del passatger i va fer una ràpida trucada.

—Beltway Limousine —va fer el conductor amb eficiència professional—. M'han demanat que confirmi que el passatger ha aterrat. —Va fer una pausa.— Sí, senyor. El seu convidat, el senyor Langdon, ha arribat; el portaré a l'edifici del Capitoli a les set de la tarda. De res, senyor. —I va penjar.

En Langdon va haver de somriure. «Miren sota cada una de les pedres». L'atenció d'en Peter Solomon pels detalls era un dels seus asos més poderosos. Li permetia gestionar el seu considerable poder amb aparent facilitat. «Un bon grapat de milions al banc tampoc no fa cap mal».

En Langdon es va acomodar en l'esplèndid seient de pell i va aclucar els ulls mentre el soroll de l'aeroport s'apagava darrere seu. El Capitoli dels Estats Units era a mitja hora, i li agradava disposar d'aquella estona sol per ordenar els pensaments. Aquell dia tot havia anat tan de pressa que en Langdon fins ara no començava a pensar de veritat en l'increïble vespre que l'esperava.

«Arribar sota un vel de secretisme», va pensar en Langdon, divertit per les perspectives.

A setze quilòmetres de l'edifici del Capitoli, una figura solitària es preparava impacient per a l'arribada d'en Robert Langdon.

CAPÍTOL 2

EL QUE S'ANOMENAVA a si mateix Mal'akh va prémer la punta de l'agulla sobre el seu cap afaitat, sospirant de plaer mentre l'objecte punxegut li entrava i sortia de la carn. El suau brunzit de l'aparell elèctric creava addicció... mentre la punta d'una agulla entrava profundament en la dermis i hi dipositava la tinta.

«Sóc una obra mestra».

L'objectiu de tatuar-se mai no ha estat la bellesa. L'objectiu és el canvi. Des dels sacerdots nubis sacrificats el 2000 aC fins als acòlits tatuats del culte de Cibeles de l'antiga Roma, i fins a les cicatrius *moko* dels maoris moderns, les persones s'han tatuat com una manera d'oferir els seus cossos en un sacrifici parcial, suportant el dolor físic de l'embelliment i sortint-ne com éssers transformats.

Malgrat les sinistres admonicions del Levític 19:28, que prohibeixen marcar la pròpia carn, els tatuatges s'han convertit en un ritus de pas compartit per milions de persones en els temps moderns: tothom, des d'adolescents ben vestits fins a consumidors de drogues dures o mestresses de casa de barris residencials.

L'acte de tatuar la pròpia pell era una declaració de poder transformadora, un anunci al món: «Jo controlo la meua pròpia carn». La sensació intoxicadora de control derivat de la transformació física havia enganxat milions de persones a les pràctiques d'alteració de la carn: cirurgia estètica, pírcings, culturisme, esteroides... i, fins i tot, bulímia i canvis de sexe. «La ment humana implora dominar la seva carcassa carnal».

Una sola campana va repicar al rellotge de l'avi d'en Mal'akh; ell va aixecar els ulls. Dos quarts de set de la tarda. Tot deixant

les eines, va embolicar la bata de seda Kiryu al voltant del seu cos nu de metre noranta i se'n va anar pel passadís. L'aire de l'interior d'aquella enorme mansió era dens per la fragància acre de les tintes i pel fum de les espelmes de cera d'abella que utilitzava per esterilitzar les agulles. L'altíssim jove va avançar pel corredor fins més enllà de les inestimables antiguitats italianes: un aiguafort de Piranesi, una cadira Savonarola i un llum d'oli de plata de Bugarini.

En passar, va fer una ullada per un finestral que s'obria des del terra fins al sostre, admirant l'horitzó clàssic al fons. La cúpula lluminosa del Capitoli dels Estats Units brillava amb un poder solemne davant del cel fosc de l'hivern.

«Aquí és on està amagat», va pensar. «Està enterrat en algun lloc d'aquí fora».

Poques persones sabien que existia... i encara menys coneixien el seu poder formidable o l'enginyosa manera com l'havien amagat. Fins aleshores, era el secret més gran del país mai revelat. Els pocs que coneixien la veritat la mantenien amagada rere un vel de símbols, llegendes i al·legories.

«Ara m'han obert les seves portes», va pensar en Mal'akh.

Tres setmanes abans, en un obscur ritual presenciat pels homes més influents dels Estats Units, en Mal'akh havia ascendit al grau trenta-tres, l'esgraó més alt de la fraternitat més antiga del món que encara sobrevivia. Malgrat el nou rang d'en Mal'akh, els germans no li havien dit res. «Ni ho faran», ho sabia. Les coses no funcionaven així. Hi havia cercles dins de cercles... fraternitats dins de fraternitats. Ni tan sols si esperava anys, potser mai no es guanyaria la confiança definitiva.

Per sort, no necessitava la seva confiança per aconseguir el seu secret més profund.

«La meva iniciació ha servit per al seu propòsit».

Ara, animat pel que tenia al davant, va caminar a grans passes cap a la seva habitació. Per tota la casa, uns altaveus emetien estranys compassos d'un enregistrament poc conegut d'un *castrato* cantant la «Lux Aeterna» del *Rèquiem* de Verdi —un recordatori de la seva vida anterior. En Mal'akh va accionar un control remot per fer sonar el retronant «Dies Irae». Tot seguit, davant un

teló de fons de repic de tabals i de quintes paral·leles, va pujar saltant l'escala de marbre, amb la bata onejant mentre s'impulsava amb les seves cames fibrades.

Mentre corria, l'estómac, que era buit, li va protestar roncant. Des de feia dos dies que en Mal'akh dejunava, prenent solament aigua, a fi de preparar el seu cos d'acord amb els mètodes antics. «La teva gana serà satisfeta per l'albada», es repetia. «I també el teu dolor».

En Mal'akh va entrar al santuari del seu dormitori amb reverència i va tancar la porta amb clau darrere seu. Mentre avançava cap a la zona del vestidor, es va aturar en notar que se sentia atret cap a l'enorme mirall daurat. No s'hi va poder resistir, es va girar per encarar-se al seu propi reflex. Lentament, com si desemboliqués un valuosíssim regal, Mal'akh es va obrir la bata per revelar la seva forma nua. La visió el va impressionar.

«Sóc una obra mestra».

El seu cos enorme estava afaitat i suau. Va abaixar la mirada primerament als peus, que estaven tatuats amb les escames i les urpes d'un falcó. Més amunt, les musculades cames estaven tatuades amb pilars esculpits: a la cama esquerra hi tenia una espiral i a la dreta, estries verticals. «Boaz i Jachin». L'engonal i l'abdomen li formaven una arcada decorada, sobre la qual el seu fort pit estava engalanat amb el fènix bicèfal... tots dos de perfil i amb ulls ben visibles formats pels mugrons d'en Mal'akh. Les espatlles, coll, cara i el cap afaitat estaven completament coberts amb un intricat tapís d'antics símbols i sigils.

«Sóc un artefacte... una icona en evolució».

Un home mortal havia vist en Mal'akh nu divuit hores abans. Havia cridat esgarriat:

—Déu meu, ets un dimoni!

—Si em perceps així —va respondre en Mal'akh, comprenent que els antics àngels i dimonis eren idèntics, arquetips intercanviables, tot era una qüestió de polaritat: l'àngel guardià que conqueria el teu enemic en batalla era percebut pel teu enemic com un dimoni destructor.

Ara en Mal'akh va inclinar la cara avall i va tenir una visió obliqua de la part superior del cap. Allà, dins de l'halo semblant

a una corona, brillava un cercle petit de carn blanca no tatuada. Aquesta tela curosament reservada era l'únic fragment de pell verge que li quedava. L'espai sagrat havia esperat pacientment... i aquella nit s'ompliria. Malgrat que en Mal'akh encara no posseïa allò que es necessitava per acabar la seva obra mestra, sabia que el moment s'atansava ràpidament.

Entusiasmada per aquesta reflexió, ja notava com el seu poder augmentava. Es va tapar amb la bata i va anar a la finestra, per mirar novament enfora, cap a la ciutat mística que tenia al davant. «Està enterrat en algun lloc d'aquí fora».

Centrant-se altra vegada en la feina que tenia entre mans, en Mal'akh va anar a la taula d'arreglar-se i curosament es va aplicar una base de maquillatge corrector a la cara, al crani i al coll, fins que els tatuatges van desaparèixer. Aleshores es va posar les peces de vestir especials i altres articles que havia preparat meticulosament per a aquell vespre. En acabat, es va mirar al mirall. Tot satisfet, es va passar el palmell pel suau cap i va somriure.

«És aquí fora», va pensar. «I aquesta nit, un home m'ajudarà a trobar-ho».

Quan en Mal'akh sortia de casa seva, es preparava per a l'acte que aviat trasbalsaria l'edifici del Capitoli dels Estats Units. Havia esmerçat un gran esforç a preparar totes les peces per a aquella nit.

I ara, per fi, el seu peó final havia entrat en el joc.